षट्त्रिंशदधिकशततमोऽध्यायः ।

मार्कण्डेय उवाच ।

तापसेन समाख्यातं दमस्तेन पितुर्वधं ।
क्रोधेनातीव जज्वाल हविषेवाग्निरुद्धतः ॥ १ ॥
स तु क्रोधाग्निना धीरो दह्यमानो महामुने ।
करङ्करेण निष्पिष्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥ २ ॥
अनाथ इव मे तातो मयि पुत्रे तु जीवति ।
घातितः सुन्दशंसेन परिभूय कुलं मम ॥ ३ ॥
न्यायवादो जने तस्याप्येष क्लैब्यात् क्षमाम्यहं ।
दुर्वृत्तशान्तौ शिष्टानां पालनेऽधिकृता वयं ॥ ४ ॥
पिता तस्यापि निहतो दृष्ट्वा जीवन्ति शत्रवः ।
तत्किमेतेन बहुना हा तातेति च किं पुनः ॥ ५ ॥
विलापेनाथ यत्कृत्यं तदेषोऽद्य करोम्यहं ।
यदाहं तस्य रक्तेण देहोत्थेन वपुष्मतः ।
न करोमि गुरोस्तृप्तिं तत्प्रवेक्ष्ये हुताशनं ॥ ६ ॥
तच्छोणितेनोदककर्म तस्य
तातस्य संख्ये विनिपातितस्य ।
मांसेन सम्यग्द्विजभोजनञ्च
न चेत् प्रवेक्ष्यामि हुताशनन्तत् ॥ ७ ॥
साहाय्यमस्यासुरदेवयक्ष-
गन्धर्वविद्याधरसिद्धसंघाः ।

Digitized by Google